Contra el govern Arias

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS. UNIU-VOS!

treball

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 381 Barcelona, 15 de gener del 1.973 PREU: 5 ptes.

EDITORIAL

Ofensiva democràtica per la llibertat

"El nostre país entra en una fase crítica la transcendència de la qual ningú no pot minimitzar. LA CRISI DEL RÈGIM DICTATORIAL, molt de temps larvada, HA QUEDAT OBERTA DESPRÉS DE LA MORT DE L'ALMIRALL CARRERO BLANCO". El curs dels esdeveniments des del passat dia 20 de desembre confirma aquesta afirmació feta a la declaració del C.E. del Partit Comunista d'Espanya al cap de poques hores de l'atemptat.

En pocs dies s'han succeït els aldarulls "ultres", els fracassats intents de l'Iniesta Cano i els seus seguidors per fer-se amb el poder i l'explosió pública, en el nomenament d'Arias Navarro com a president del Consell de Ministres i en la formació i composició del nou govern, de les enverinades lluites de les camarilles per l'hegemonia. Del govern Carrero, creat fa uns mesos per una llarga etapa de cinc anys, que havia d'assegurar el trànsit de la dictadura del general Franco a la monarquia limitada d'en Juan Carlos, amb prou feines en resten algunes deixalles.

Desaparegut en Carrero -punt d'equilibri entre les diferente faccions- els beneficiaris de la seva mort han aprofitat la conjuntura per passar a un arranjament de comptes amb els grups que durant els darrers 15 anys havien predominat a la direcció governamental. Arias Navarro, "l'imprevist", ha constituït allò que se'n diu "el govern sorpresa", només explicable en les condicions de profundes i irreconciliables contradiccions internes del règim franquista, aguditzades per la intensa i constant lluita de la classe obrera i les masses populars, pel poderos anhel de llibertat que abasta a la immensa majoria de la societat espanyola.

Arias Navarro ha fet fora del govern a homes clau del poder durant l'últim decenni, com són en López Rodó i en Fernández Miranda. Això equival a posar fi a la influència governamental del un temps poderós OPUS DEI i al paper principal que la "Secretaría General del Movimiento" jugava. Amb en Carrero, tant en López Rodó com en Fernández Miranda havien estat els artífexs principals de l'operació successió, per la qual cosa el seu apartament té un especial significat. Endemés, en el nou govern no hi figuren "ni monàrquics de soca-rel, ni tradicionalistes, ni 'cristians' de divers signe, ni falangistes històrics".

Cap a on van?

Quines són les motivacions de tan profunds canvis? Quins objectius polítics persegueix l'Arias Navarro i els qui li han posat el poder a les mans?

Es difícil encara de pronosticar els fins últims d'aquesta operació política, continuació del no esclarit atemptat que va fer desaparèixer en Carrero. Alguns comentaristes estrangers amb bones fonts d'informació dins del propi règim es pregunten si fins i tot no estarà en perill, a un termini més o menys llarg, la pròpia successió juancarlista. El fet que, primerament "ABC" i "LA VANGUARDIA" del dia 11 de gener després, es plantegin amb angoixa el problema de l'herència en la successió i exigeixin que sigui "assegurada i com més aviat millor, a favor de l'hereu del príncep Don Juan Carlos, l'infant Don Felipe", i també el fet que en Juan Carlos s'hagi reunit a Estoril amb el seu pare i els consellers d'aquest, fan presumir que després de l'atemptat contra en Carrero Blanco ningú no se sent segur. Que totes les aventures són possibles en aquesta Cort dels Miracles de la dictadura en descomposició.

Com és el govern?

En el nou govern semblen distingir-se tres grups, com formant una coalició de nou tipus i amb la presència dels militars limitada a les carteres corresponents a les tres armes. D'una banda apa-

(passa a la pàg. 2)

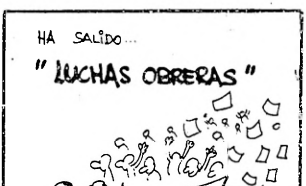

Demaneu-lo, llegiu-lo, discutiu-lo al treball, difongueu-lo.

EDITORIAL

ve de la pàg. 1

reixen els homes directament lligats a Arias: el primer vicepresident i ministre de la Governació, García Hernández, el ministre de la Presidència, Carro Martínez i els ministres de la Vivenda i d'Obres Públiques, Rodríguez de Miguel i Antonio Valdés. A excepció d'aquest darrer, tots ells procedeixen dels equips repressius de Blas Pérez i Camilo Alonso en el ministeri de la Governació. D'altra banda tenim el segon vicepresident i ministre d'Hisenda, en Barrera de Irimo, convertit en superministre de l'economia ja que, segons es diu, dependran d'ell els ministres d'Indústria, Comerç i Planificació del Desenvolupament que són, al mateix temps, homes de la seva completa confiança. D'aquest grup s'assenyalen encara vinculacions amb el capital monopolista d'estat i amb el capitalisme nordamericà, així com els seus orígens lligats al grup d'en Joan March. Figuren encara en el govern altres ministres, de comport oberturista, com en Pio Cabanillas, d'Informació i Turisme, i Cruz Esteruelas, d'Educació, amb els quals hom assegura que tornaran també a llocs de l'administració persones lligades d'una o altra manera a les tendències d'en Fraga, que podrien representar l'intent de realitzar, des del govern Arias, obertures que li procuressin una certa base social. O almenys que responguessin, a la seva manera, a les exigències generalitzades de desenvolupament polític.

La "Secretaría General del Movimiento", en ser despossèïda de la vicepresidència i havent estat designat l'Utrera Molina per ocupar-la, queda relegada.

Amb en Licinio de la Fuente com a tercer vicepresident es compleix el ritus demagògic feixista de l'atenció a la "justícia social", al mateix temps que es reconeix el paper que adquireixen els problemes del món del treball.

Altres ministres com l'Allende García Baxter, agricultura, i Ruiz Jarabo, justícia, són supervivents de l'anterior gabinet. Pel que fa a la participació de l'exèrcit aquesta es limita als tres ministeris militars, com si l'exèrcit volgués marcar una reserva més enllà de les combinacions polítiques del moment.

Es, per tant, un govern franquista. En certa mesura "ariasnavarrista". Segons la seva declaració es proposa "fer ús de tota la seva autoritat amb rigor i serenitat" i dur endavant els decrets d'en Barrera de Irimo que s'orienten a fer recaure damunt de la classe obrera, dels camperols i de la majoria de la població les conseqüències de la inflació, de l'encariment de la vida, de la crisi econòmica en la qual entra el món capitalista i que tindrà una dura repercussió al nostre país per la seva particular estructura econòmica i política. És, al mateix temps, un govern que per la seva feblesa i caràcter dictatorial, malgrat els seus oberturistes, tindrà més grans dificultats per apropar Espanya al Mercat Comú i, d'altra banda, més gran predisposició a supeditar el país als Estats Units en la cosa econòmica i en la militar, amb tota la gravetat que això comporta. És un govern de més esquifida base de suport en els propis grups o famílies del règim, amb menys sustentació social encara que els anteriors governs franquistes.

Passar a l'ofensiva

És un govern més feble i, per això, més perillós alhora. Les monstruoses condemnes a Camacho i els seus companys, la pena de mort a Salvador Puig, la detenció d'en Simón Sánchez Montero són, entre altres, signes d'aquest propòsit repressiu. Però a Espanya passarà "allò que els ciutadans del nostre país es proposin que passi". "En aquesta hora - es deia a la declaració del C.E. del P.C.E.- "ningú no pot tancar-se dins del paper d'espectador, tots hem de ser protagonistes, tots hem de considerar-nos responsables del present i del futur dels nostres pobles". COMPRENDRE LA FEBLESA DEL RÈGIM I PASSAR A L'OFENSIVA DEMOCRÀTICA PER LA LLIBERTAT AMB MOLTA MÉS AUDÀCIA I VIGOR QUE NO PAS FINS ARA, ÉS L'ESSENCIAL.

L'exemple ve, un cop més, de la classe obrera. A Madrid, on les mesures repressives i les manifestacions ultres han estat més visibles, els treballadors d'autobusos, empresa oficial, amb el suport dels treballadors i del poble de Madrid, han dut a terme una important acció vaguística en defensa de les seves justes exigències salarials. Han imposat a l'alcalde de Madrid, al govern Arias, concessions d'importància, tant en l'aspecte econòmic com per la seva significació política. A Catalunya, a Barcelona fonamentalment, el dia 7 de gener, a unes trenta empreses del tèxtil, alguns milers d'obrers i obreres han realitzat una de les més grans vagues d'aquest ram sota la dictadura. Lluites obreres a ASTANO del Ferrol, a ASTILLEROS de València, a PAPELERA, AUTHI i altres fàbriques de Navarra, a INTER i altres fàbriques catalanes, etc. A Barcelona, les demandes públiques d'anul.lació de la pena de mort contra en Salvador Puig Antich es multipliquen: 26 entitats barcelonines, els col.legis professionals, l'Abat de Montserrat, bisbes i sacerdots, organitzacions catòliques, delegacions ciutadanes, etc., exigeixen que no s'executi en Salvador Puig, que sigui abolida la pena de mort.

AQUEST ES EL CAMÍ! CAL OPOSAR-SE A LA VIOLÈNCIA QUE ENGENDRA LA DICTADURA. A L'ESPERIT DE GUERRA CIVIL! Cal accentuar el desenvolupament en extensió i profunditat de totes les convergències possibles avui, el diàleg entre les més diverses forces polítiques i socials per acabar amb la dictadura, amb els governs dels "vencedors". Restablir la reconciliació nacional que els pobles d'Espanya necessiten i anhelen. "Assolir una solució que superi la guerra civil, que reconegui els drets polítics de tots els espanyols sense exclusió i que col.loqui el futur del país no en el terreny de la violència, de la imposició de la dictadura, sinó en el de la lliure expressió de la voluntat sobirana dels espanyols a través del sufragi universal" (De la declaració del P.C.E.)

A Catalunya, on les forces democràtiques han assolit, en la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i en l'Assemblea de Catalunya, una més gran unitat, cal que, recolzant en el que hem aconseguit, obtinguem més àmplies convergències unitàries. Un diàleg molt més múltiple i obert per tal d'incorporar nous sectors socials i polítics a aquesta perspectiva de llibertat, de democràcia, i facilitar-ne la realització a nivell de tot l'estat espanyol.

Impulsem totes les lluites obreres i populars, Desenvolupem el front més ampli contra la repressió, per la llibertat d'en Camacho i els seus companys. Per la llibertat dels que resten detinguts dels 113 i per la cancel.lació d'aquesta causa. Per l'anul.lació de la pena de mort a en Salvador Puig. Per la inhibició de la jurisdicció militar en el cas dels treballadors de la Tèrmica i per la seva llibertat. Per l'anul.lació del procés contra Albert Fina i els altres processats amb ell. Per l'AMNISTIA. Així desenvoluparem en concret la lluita per la llibertat.

Els comunistes, armats amb la justa política del nostre Partit, som i serem als primers rengles del combat.

ESCOLTEU
RADIO ESPANYA
INDEPENDENT

PER ONES CURTES DE:

De 7 h. a 7'55 h. : 21, 25, 30 i 39 m.

De 14 h. a 15 h. : 17, 19, 21 i 25 "

De 17 h. a 0'15 h.: 21, 25, 30 i 39 "

DES DE LA PRESÓ

Escriuen Camacho i els seus companys

als treballadors, a l'opinió pública nacional i internacional

Després de la monstruosa condemna imposada a Marcelino Camacho i els seus companys, aquests s'han adreçat des de la presó de Carabanchel als treballadors, a l'opinió pública nacional i internacional. Transcrivim el text íntegre de la seva crida:

Estimats companys, volguts amics:

La tarda del 22 de desembre s'acabava la dramàtica farsa del judici que contra la classe obrera, contra la llibertat sindical i contra les llibertats humanes havia tingut lloc davant del feixista Tribunal d'Ordre Públic.

Encara que la pressió nacional i internacional va impedir la seva celebració a porta tancada, des del començament de la sessió el clima fou d'autèntic terror, amb amenaces de linxament als acusats i advocats defensors per part d'elements provocadors -"guerrilleros de Cristo Rey"- dirigits per la policia político-social.

Tres cops es va haver de suspendre el judici perquè la vida dele encartats i de llurs defensors no podia ésser garantitzada en aquells moments per la policia armada. Malgrat tot, el Tribunal va rebutjar la lògica petició de la defensa de suspendre la vista de la causa davant de la manca completa de garanties jurídiques.

Davant de l'opinió pública mundial, a través d'observadors i periodistes, ha quedat clar el caràcter i els mètodes del Tribunal que rebutjava tots els testimonis, que menyspreava les proves presentades per la defensa, que privava els acusats de la paraula i els amenaçava d'expulsió, que amonestava els advocats, que intentava desaforadament i nerviosa que tots ens sotmetéssim als seus dictats. No és estrany, per tant, que les delegacions estrangeres sortissin escandalitzades de la sala, recordant els pitjors temps del nazisme i que es preguntessin: Es possible aquesta violació sistemàtica dels drets humans a la segona meitat del segle XX, a Europa, quan es commemora el 25 aniversari de la Declaració d'aquests drets?

Per part nostra hem pretès en qualsevol moment mantenir la serenitat i explicar clarament les raons de la nostra conducta: la defensa permanent dels interessos dels treballadors, el dret a associar-se i reunir-se lliurement, el caràcter de les Comissions Obreres com un moviment creat pels treballadors i per als treballadors, unitari, democràtic i independent. La coincidència dels objectius de la classe obrera amb els del conjunt del país. Malgrat això, el dia 27, només tres dies hàbils després, el Tribunal d'Ordre Públic, havent rebut ordres d'un govern feixista, les mateixes que va rebre quan les peticions fiscals i la data del judici, ha dictat una sentència que suposa un repte per a la consciència democràtica del nostre poble i del món civilitzat. Ens condemna a deu treballadors, a deu sindicalistes, a 162 anys; de 12 a 20 anys de presó, sense proves de cap mena, en el clima creat per la fosca mort d'en Carrero Blanco, suscitat pel propi govern per tal d'arremetre contra la classe obrera i els seus aliats, per activitats perfectament lícites a qualsevol país on existeixin les mínimes llibertats democràtiques.

Es evident que la intenció del règim és enterrar el sumari de la llibertat sindical, que els treballadors i els pobles es resignin. Estem segurs que no ho aconseguiran. El sumari 1.001 està ara més obert que mai.

La gran mobilització solidària al seu entorn augmentarà davant d'aquesta condemna monstruosa. Estem segurs que la pressió de tothom obtindrà l'anul.lació del procés, la nostra llibertat i l'Amnistia per a tots els presos i exiliats polítics.

Des de la presó de Carabanchel ens adrecem a tots vosaltres tot reafirmant un cop més la nostra total confiança en la vostra solidaritat, en un futur de llibertat per al nostre poble.

ACOSTA, CAMACHO, FERNÁNDEZ COSTILLA, MUÑOZ ZAPICO, SABORIDO, SARTORIUS, SANTIESTEBAN, SOTO i ZAMORA. El sacerdot GARCIA SALVE és a l'Hospital Penitenciari de Carabanchel.

Desembre, 1973.

Aquesta declaració dels valents lluitadors obrers ha de ser llegida i discutida en assemblees de fàbriques, tallers, oficines, centres de treball i d'estudi. I cal prendre resolucions d'acció per exigir la llibertat d'en Camacho i dels seus companys, la llibertat sindical i el dret de vaga, l'Amnistia.

Es necessari també que, en resposta a aquesta crida, l'Església, els professionals, amplis sectors es pronuncïin en el mateix sentit. Cal promoure a tot arreu una acció continuada per la llibertat dels 10.

Al món sencer i molt particularment a Europa, l'acció per la seva llibertat prossegueix. Les centrals sindicals europees, sense cap distinció, coordinen llurs esforços en una gran campanya contra el règim franquista, per la llibertat sindical a Espanya, per la llibertat dels condemnats del procés 1.001.

31 de Gener:

Judici als laboralistes i a Francesc Puerto

Està previst pel dia 31 de gener -molt a prop, per tant- el judici al Tribunal d'Ordre Públic contra els advocats laboralistes Albert Fina, Montserrat Avilés, Ascensió Solé i l'obrer Francesc Puerto, amb peticions fiscals que van de 3 fins a 10 anys de presó.

Es un deure de tothom impedir aquest "judici", impedir la venjança dels feixistes contra aquestes persones per la seva dedicació a la causa de la classe obrera. Aquesta, el col.legi d'advocats i altres col.legis professionals i tot el poble, han d'impedir una altra injustícia.

Una forta pressió popular pot impedir el judici o bé forçar a una absolució.

Cal fer-ho!

EL LOCK-OUT A JUDICI

El dia 24 de gener es veurà a la Magistratura del Treball de Barcelona el judici contra el lock-out que la direcció d'HISPANO OLIVETTI va declarar el maig de l'any passat, amb sanció col.lectiva als treballadors.

Una demanda signada per 400 treballadors de l'Hispano Olivetti. Serà el primer judici contra un lock-out i un moment molt important de la lluita general contra aquesta arma del capitalisme.

Interessa, per tant, no solament als obrers d'Hispano Olivetti, sinó a tota la classe obrera.

Cal recolzar aquest combat. Cal organitzar la presència de treballadors d'altres empreses a Magistratura i utilitzar altres formes de donar suport als d'Hispano Olivetti. Discutim a cada empresa com fer-ho!

Més infermeres, menys policies

Escola ATS de la Universidad de Barcelona. Proves d'ingrés realitzades el novembre de 1973: 311 estudiants admesos i 1.423 exclosos.

Per quina raó? Sobren infermeres al nostre país? Els estudiants exclosos afirmen que "el país és altament deficitari en personal ATS". Per què, doncs, aquesta selectivitat?

El doctor Victor Conill, director de l'Escola explica que l'Hospital Clínic només té mil llits i que "l'entrada massiva a l'Escola produiria un transtorn tal a l'Hospital... que no podem complaure les justes aspiracions de tots els capacitats".

Segons LA VANGUARDIA (27-11-73) falten infermeres i, a més, de les que surten de l'Escola amb el diploma no troben alicients per exercir llur professió. Diu aquest diari: "Es calcula que avui dia un 30 per cent de les infermeres titulars treballa en professions alienes(..) mentre un altre 20 per cent no treballa en cap sector productiu". Les raons : falta d'instrucció suficient, baixos salaris, dificultats de promoció professional.

Selectivitat i pèssimes condicions de treball són les dues cares de la catastròfica situació de la sanitat al país. Mentrestant, fa poques setmanes, la Policia Armada va ser augmentada en més de 2.000 agents.

Noves accions obreres

"La classe obrera no espera" dèiem al número anterior. I efectivament, així és. El govern Arias Navarro pretén allargar la vida del franquisme "mantenint l'ordre públic", "congelant" la crisi econòmica. I intenta que ho paguin els treballadors. Però això només fóra possible si els deixéssim fer, si els deixéssim el camp lliure. I NO ÉS AIXÍ!

En pocs dies són nombroses ja les accions vaguístiques comptabilitzades després de la pausa de les festes de finals d'any;

Destaca la vaga dels AUTOBUSOS a Madrid, feta davant dels nassos del "feréstec" Arias i el seu equip de policies després de nombroses detencions practicades els darrers dies de desembre. I amb aquesta, la vaga del TÈXTIL de Barcelona, les d'ASTANO del Ferrol, ASTILLEROS de València, PAPELERA, AUTHI i LAMINACIONES DE LESACA de Pamplona, altres a Biscaia... i al costat d'aquestes les d'INTER (una lluita llarga que adquireix duresa: el dia 12 de gener la policia va desallotjar la fàbrica), MATACÀS, ELECTRO MIKA, FICOTEX, els TAXISTES de Barcelona...

S'estan obtenint importants victòries, augments salarials que trenquen els límits oficials del "super-ministre ,vicepresident 2on" Barrera de Irimo, com en els casos de FIAT-HISPANIA de Madrid amb 42.000 ptes. d'augment anual, SIEMENS, 40.000 en la revisió de fi d'any, a MATARÓ on diverses empreses tèxtils es van fer càrrec de l'IRTP pocs dies abans del 7 de gener, augments importants a algunes empreses del Vallès Oriental...

TÈXTIL: UNA VAGA "LEGAL"?

Més de 30 empreses en vaga. De 8 a 10.000 treballadors en acció, amb un total de 40 a 50.000 hores de vaga. Tot això en un dia, el 7 de gener. Des d'aturs curts a vaga total de 24 hores a: FABRA Y COATS, BAS Y CUGUERÓ, CATEX, MEDIR, BELTRAN Y SERRA, ESPAÑA INDUSTRIAL, ROFO, SALA, ROTTIER, VICENTE ILLA, HISPANIA, TARVIC, S.F. VILA (les 2 factories), IPISA, ACABADOS TEXTILES, TECLA SALA, PONSA, COSTA Y FONT, ACABADOS ESPECIALES, VIDAL Y SERRA, VDA. GUASCH, MARIA PUBILL, PIQUER ROVIRA, FIPLASA, EU ROCORSET, DUBLER... conjunt d'empreses la major part de les quals corresponen al RAM DE L'AIGUA i es situen a Barcelona.

Aquest és el primer balanç quantitatiu de la important acció dels obrers tèxtils catalans. Una lluita que presenta elements interessants que el moviment obrer ha d'examinar. En primer lloc cal destacar que aquesta lluita (com altres a les quals ens referim en aquest número de TREBALL) és una clara demostració de la disposició de combat de la classe obrera, de les possibilitats d'acció ARA, de les exigències que es plantegen a l'avantguarda perquè jugui la seva funció d'ORIENTAR, IMPULSAR, ORGANITZAR i ENCAPÇALAR noves accions.

Crida verticalista

Però aquesta acció del tèxtil aporta també altres elements de reflexió que poden ésser molt útils per a tot el combat de masses.

I assenyalem-ne ja aquell essencial: Si bé els motius centrals de l'acció (I.R.T.P., lluita contra la congelació) responen a elements presents ja abans a la lluita, a reivindicacions plantejades per les COMISSIONS OBRERES, la convocatòria concreta, el dia de l'acció, NO va partir dels òrgans del moviment obrer, sinó d'elements verticalistes, de la CNS. La vaga del 7 de gener va ser aprovada per la "Unió de Treballadors i Tècnics" del tèxtil de la "província" de Barcelona més per la proposta feta pel president, Cuadrado, i pel vicepresident, Morales, que per la pressió directa del moviment obrer organitzat. Certament que no és la primera vegada que una vaga es convoca des del "sindicat". El tèxtil, el ram de l'aigua en particular, en tenen una llarga experiència. Però potser sí que és un dels primers casos en què la INICIATIVA concreta de la convocatòria ve de gent que podem qualificar de verticalistes.

Es significativa l'actitud d'aquests perquè assenyala els canvis que s'estan produint en aquests medis, les possibilitats noves que s'obren a l'acció dels dirigents obrers i que cal saber aprofitar en interès de la lluita proletària.

La posició dels verticalistes en convocar la vaga del dia 7 va provocar confusió en un primer moment, va paralitzar després l'activitat de lluitadors honrats. Calia "recolzar" una vaga convocada per aquests "VENUTS"? "Recolzar" simplement en Cuadrado i en Morales, NO! Però recolzar la decisió de lluitar per les reivindicacions obreres, SÍ! Es tractava, per tant, de RECOLLIR la convocatòria feta per un organisme LEGAL, PÚBLIC, per orientar i dirigir l'acció.

Allà on es va fer així, en un grau o altre, l'acció va anar. Però aquest ha estat el terreny on més grans han estat les deficiències.

Les masses són la garantia

Hi havia hagut importants ASSEMBLEES oficials de càrrecs sindicals que havien aprovat la vaga. La més important fou la de 800 enllaços i jurats a Sabadell. També n'hi va haver a nivell "provincial" al RAM DE L'AIGUA i CONFECCIÓ. A Terrassa es varen reunir 200 enllaços en una assemblea "molt combativa", amb moltes "denúncies", però on no es va aconseguir de plantejar un ACORD D'ACCIÓ CONCRET i sobretot d'arribar-hi. A la LLANA i el COTÓ, pendents ARA de conveni, l'acció va ser pràcticament NUL.LA.

Si bé el desenvolupament de l'acció en el seu conjunt ens permet de subratllar novament que tot això és una prova de la necessitat, de la justesa, de la "UTILITZACIÓ DE LES POSSIBILITATS LEGALS", segurament que fora més correcte afirmar que és una PROVA de com ens costa molt encara d'utilitzar A FONS, AMB AUDÀCIA, tals possibilitats legals.

De fet, davant d'una convocatòria "legal", en comptes de RECOLZAR en ella per desenvolupar totes les formes públiques d'explicació, per aconseguir una autèntica DECISIÓ DE MASSES a partir de la qual és possible una més àmplia convocatòria de MASSES a les fàbriques, als barris obrers, als locals de la CNS, al carrer, en comptes de tot això s'ha tendit en molts de casos a clandestinitzar la preparació de l'acció. S'ha centrat l'esforç de l'avantguarda (quan s'ha fet) en la distribució de fulls i en les pintades.

En situacions com aquesta, en l'actual moment polític, no es tracta tant de preocupar-se pels perills de "legalisme" (tot i que n'hi ha) com de recolzar en el caràcter "legal" per arribar TAN LLUNY COM SIGUI POSSIBLE, D'altra banda, per si fes falta, és la mateixa CNS qui s'encarrega d'ensenyar-nos la seva incapacitat "d'integrar" aquests perills legalistes: Heus aquí en Socías Humbert, el propi governador civil, que prohibeixen i dificulten reunions LEGALS, que amenacen.

L'acció segueix

Acabem aquestes ratlles insistint que l'acció NO HA ACABAT, ja que els problemes no s'han resolt. Les reivindicacions no han estat satisfetes.

COTÓ, LLANA, CONFECCIÓ, RAM DE L'AIGUA, pràcticament tot el tèxtil, tenen els convenis a la porta. Aquesta PRIMERA mobilització del dia 7 de gener ha de servir per organitzar la lluita de MASSES dels treballadors tèxtils des de les fàbriques, des de l'avantguarda obrera unitària, les Comissions Obreres, i també des de tots els comitès del Partit.

Les experiències immediates del dia 7 lligades a les que el moviment obrer ha pogut acumular en aquests darrers anys de tan intensa lluita, han de servir per plantejar les properes accions. S'han de lligar a les del 7 de gener, a les reivindicacions plantejades aquest dia i no satisfetes, al desenvolupament de la "LEGALITAT" de la lluita aquest dia 7. Cal impulsar que les ASSEMBLEES d'enllaços i jurats examinin aquesta experiència i en treguin conclusions. Cal exigir que els mateixos organismes de la CNS recullin les reivindicacions obreres, totes, de cara als convenis ja en discussió, Cal desenvolupar en aquest procés l'organització de masses del moviment obrer que en la seva plena, audaç, utilització de les possibilitats legals reforça la seva pròpia personalitat independent, imposa òbertament la seva presència pública a la lluita de classes i a la lluita contra el feixisme.

EL CAMP

Els pagesos continuen la seva lluita

La formació del nou govern franquista fa ressortir que l'equip Arias es disposa a practicar una política més anticamperola encara que la dels seus predecessors, en benefici exclusiu del capitalisme monopolista, que tan greus perjudicis comporta per als pagesos i els consumidors.

Al cap del ministeri d'Agricultura hi continua l'Allende García-Baxter. Aquest ja va declarar que no és el portaveu dels interessos camperols al govern, sinó l'executor de la política agrària franquista. També continua el ministre d'Hisenda, en Barrera de Irimo, ascendit a Vicepresident 2on. Entre altres raons pels mèrits adquirits en fer esdevenir els pagesos, que no hi tenen cap culpa, cap de turc de la política inflacionista i d'haver decretat la liberalització de les importacions agràries sense drets aranzelaris ni taxes de compensació, la prohibició d'exportacions d'alguns productes agrícoles i, sobretot, el bloqueig de preus al camp en un 6 o un 6'25 per cent per tot el 1974, segons que siguin regulats per campanya o no ho siguin. És monstruós que els preus regulats per campanya romanen pràcticament bloquejats des del març del 1972, mentre que el cost de la vida ha pujat "oficialment" un 15 per cent només el 1.973.

La continuïtat de la política agrària anticamperola agreujarà les contradiccions socioeconòmiques al camp. Posarà dempeus noves capes pageses. Ajudarà a que els homes de la terra, juntament amb la classe obrera i altres capes del poble, contribueixin més activament al pas de la dictadura a la democràcia. Les brillants accions del Marco de Jerez, del Nord i, sobretot, les de la Ribera Navarresa i Cinco Villas en són un exemple

Al desembre darrer els porcicultors navarresos van decidir no vendre els porcs als preus baixos i no rendables que regien. Els ramaders lleters es neguen a lliurar la llet als preus que imposen els monopolis, lee Centrals Lleteres. El moviment s'ha escampat a Biscaia,

Guipúscoa, Alava. Existeix pregon malestar a Santander, Galícia, Girona, Lleida i el Baix Ebre. L'acció continua a Biscaia. La pausa de Navarra pot trencar-se i l'acció estendre's. Els ramaders exigeixen 13'40 pessetes per litre de llet, degut als preus de disbarat a què han arribat els pinsos.

Adquireix una importància particular l'assemblea de la Junta General extraordinària d'Almàsseres Cooperatives lleidatanes. Hom hi va acordar "manifestar públicament el disgust d'aquest sector de la producció per unes mesures que estimen discriminatòries, perjudicials i totalment lesives per als oliverers lleidatans"... "mantenir una postura clara, ferma i inflexible davant de l'Administració, per entendre que allò que es demana és de tota justícia". Al mateix temps "adverteixen sobre l'existència d'un malestar i descontentament generals que poden ocasionar greus actuacions i conseqüències imprevisibles". Els assambleistes marxaren plegats cap al Govern Civil per fer patent "el clima de nerviosisme i descontentament que es respira en els medis oliverers davant de la incertesa de la campanya de l'oli".

Té una especial significació l'acord de la C.O.S.A. tarragonina de proposar a la propera "Asamblea Nacional de Labradores y Ganaderos" una moció en la qual hom demana que s'introdueixin les transformacions que ells consideren indispensables al règim especial de la Seguretat Social Agrària. I donar a conèixer a una assemblea general els resultats dels estudis tècnics que s'han realitzat per determinar els costos de la producció agrària per tal d'exigir "...amb tots els fonaments d'adequació de normes per la defensa dels productors agraris pel que fa a la fixació de mínims rendables... " a l'esmentada propera "Asamblea Necional de Labradores y Ganaderos". Es tracta que els preus agraris no es decideixin arbitràriament per dalt com fins ara, sinó que es fixin en funció del cost de producció.

Els homes del camp són cada cop més conscients de la discriminació que pateixen i empren, cada cop amb més amplitud, les possibilitats legals. En alguns casos han començat ja a desbordar aquests marcs. Els pagesos saben que no poden esperar res de bo d'aquest nou govern franquista i que tot depèn de la seva unitat, decisió i fermesa i de la capacitat dels homes més conscients per posar-se al capdavant de la lluita. Això subratlla alhora la gran responsabilitat de les organitzacions del Partit pel que fa al treball al camp i la necessitat de posar-hi més atenció i examinar periòdicament els problemes que es plantegen i els progressos que s'assoleixen en aquest sector tan important.

Sobre la crisi del petroli

Un fantasma recorre Europa i el món capitalista: el de la penúria energètica i la recessió. La inquietud s'estén, els governs prenen mides restrictives, la indústria mostra símptomes de crisi. Les causes venen de lluny i són complexes, però ha estat la política àrab del petroli la que ha precipitat les coses.

El periòdic gaullista La Nation i el Xa de Pèrsia han coincidit en declarar: "S'ha acabat l'era de l'energia barata!" Efectivament, del conjunt de fets recents relatius al petroli n'hi ha un de segur i irreversible: el petroli ha sofert un augment de preu espectacular. La reducció del subministre, anunciada molt sonoramente poc després de l'armistici imposat entre àrabs i sionistes, ha tingut uns efectes pràctics molt limitats. El 22 de desembre el New York Times constatava que l'arribada de petroli als ports europeus era tan alta com de costum, i en alguns casos superior!

Les notícies sobre reducció de subministre van adquirir un to alarmista no sempre justificat, que fomentaven tant els governs imperialistes -amb el propòsit de crear el clima d'inseguretat i de disciplina nacional que permetés adoptar mides estabilitzadores sense massa resistència dels treballadors- com les grans companyies petroleres (les "7 germanes" que gaudeixen del monopoli mundial) interessades a forçar els preus a l'alça.

Però la reducció del subministre -encara que hagi estat més fictícia que real- i sobretot l'augment dels preus han obert una nova etapa en la història moderna, una nova etapa en la relació entre països imperialistes i països dependents.

Rapinya imperialista

La crisi del petroli ha posat en relleu alguns dels mecanismes essencials de l'imperialisme capitalista.

Abans de la guerra àrab-israelita del 1973 el barril de petroli del Mitjà Orient costava 1'8 dòlars, mentre que el petroli de Texas costava més de 5 dòlars La cosa és clara: sobreexplotació dels treballadors àrabs i expoliació dels països àrabs per les companyies petroleres. L'envergadura de l'expoliació pot mesurar-se per la xifra següent: amb els nous preus (anteriors a l'1 de gener) els països productors rebran anualment 50.000 milions de dòlars addicionals per l'exportació del seu or negre.

Un altre aspecte de l'assumpte és l'explotació intensiva de les reserves. Des de feia anys els tècnics havien cridat l'alarma: "Les reserves energètiques s'esgoten!" Amb l'actual ritme d'extracció el petroli àrab s'haurà acabat dintre de 30 o 40 anys. ¿No és lògic que els països productors pensin en el seu futur? ¿De què viuran quan se'ls acabi el petroli? ¿De la sorra del desert? Lògicament, els recursos procedents del petroli haurien de servir per industrialitzar aquests països. Així ho han dit els seus governants, i Kissinger els va donar la raó a mitjans de desembre llençant la idea d'un pla europeu-ianqui-japonès a favor del desenrotllament industrial del món àrab.

En realitat, és just dubtar de la capacitat de les oligarquies i dels dèspotes que governen els països àrabs per promoure un desenrotllament independent i nacional. Sempre han estat els agents fidels de l'imperialisme, en la seva forma neocolonial. I també és just dubtar del Pla Kissinger i de qualsevol altre pla de "col.laboració" entre opressors i oprimits. Alguns països llatinoamericans donen una imatge del que pot ser una "industrialització" anàrquica al servei d'una oligarquia local i d'un imperialisme estranger. Ni els països àrabs ni cap altre país no poden estalviar-se la necessària revolució nacional-popular que obri les vies d'un desenrotllament nacional independent al servei de les grans masses del poble. (Es precisament el caràcter de classe de règims com el d'Ibn Saud o del Xa el que fa que les amenaces militars del govern ianqui no passin, per ara, de ser només verbals).

Però, malgrat el caràcter reaccionari dels règims àrabs, la seva actitud ha posat de manifest la desigualtat flagrant del sistema de relacions econòmiques internacionals. Ha posat de manifest la injustícia i la precarietat de les bases de la porsperitat europea-ianqui-japonesa. Ha posat de manifest el caràcter depredatori de l'actual capitalisme, que a la vista dels negocis immediats i fabulosos del petroli, ha abandonat la recerca d'altres fonts d'energia o la seva aplicació industrial. Davant de la crisi del petroli es ressuciten vells projectes d'automòbils elèctrics; es tornen a fomentar les investigacions sobre energia; la Gulf i la Shell funden empreses comunes per a l'explotació de l'energia nuclear, etc. Quan la llei del benefici és la llei suprema, no s'hi valen prèdiques sobre previsió, sobre administració planificada, sobre ús racional dels recursos: el "progrés" capitalista avança a patacades, precipita les economies a la crisi com a forma de resoldre les seves contradiccions. La crisi és la forma mateixa del desenrotllament capitalista.

Espanya, és diferent?

La qüestió del petroli no és una qüestió aïllada: en termes generals totes les matèries primeres han sofert en els dos o tres darrers anys unes pujades espectaculars de preus. El fet és important; està canviant les relacions econòmiques mundials i es lliga a la inflació galopant i crònica que vivim des de fa uns anys. El sistema capitalista es troba situat en una de les seves crisis econòmiques més serioses des de 1929.

Davant d'aquest panorama mundial són irrisòries les proclamacions optimistes del govern de Franco, segons les quals l'amistat hispano-àrab ens posa en una situació privilegiada. Molts comentaristes han coincidit en indicar l'absurd d'aquestes proclamacions. Una cosa que no pot negar ningú és que les pujades de preus afectaran molt greument la nostra balança de pagaments. Abans de la darrera pujada anunciada per Líbia, s'havia calculat que les despeses anuals per importació de petroli passarien de 1.100 milions a 3.100 milions de dòlars: aquest augment de 2.000 milions és equivalent als ingressos per turisme. D'altra banda, cal tenir presents els augments de preus en cadena que provocarà en tots els rams de la producció.

La crisi del petroli, inicialment desencadenada com a mitjà de pressió contra els Estats Units -principal suport del sionisme-, ha afectat molt més Europa i el Japó que els propis Estats Units, que no depenen tant de les importacions d'or negre. Ironia de la història! Els Estats Units han aprofitat l'ocasió per reequilibrar la seva balança de pagaments i el dòlar ha vist elevar-se la seva cotització fins a recuperar el seu prestigi perdut. Conclusió: ser bon amic dels àrabs no és cap garantia de res. El que compta és el lloc ocupat en la cadena imperialista. Europa ha perdut punts. Espanya, més dependent encara, en perdrà molts més. I és el franquisme, amb la seva política de submissió servil a l'imperialisme -particularment al ianqui-, el qui en tindrà la responsabilitat plena.

XIRINACS: 42 dies de vaga de fam

El sacerdot Lluís Maria Xirinacs ha acabat voluntàriament el dia 11 de gener la vaga de fam que va començar el primer de desembre. Quaranta-dos dies sense menjar.

En Xirinacs va prendre la decisió de fer vaga de fam en protesta per l'empresonament dels 113, dels quals formava part. Tancat a la presó, lluitava així contra un sistema d'opressió, contra la injustícia, contra el feixisme enemic de la llibertat. Lluitava per la llibertat.

El seu estat ha arribat a ésser molt greu. Temíem per la vida del sacerdot Xirinacs. Temíem que els feixistes el deixessin morir. Ara celebrem que ell mateix hagi decidit posar fi al dejuni i desitgem la seva recuperació total ben aviat. Celebrem que "...els 113 seguei xin essent 113", com deien aquests a en Xirinacs en un missatge en el qual li demanaven que cessés la vaga.

Salvador Puig condemnat a mort

IMPEDIM L'EXECUCIÓ

Un tribunal militar ha condemnat en Salvador Puig Antich a PENA DE MORT. Fou jutjat amb 2 joves més acusats de ser del MIL(Movimiento Ibérico de Liberación).

Amb l'espantall del "terrorisme" el règim ha tornat a condemnar a mort per motius polítics. No ho podem admetre! A més a més, tota consciència honrada rebutja el bàrbar càstig de la pena de mort, per qualsevol motiu que sigui. Càstig impropi d'una societat civilitzada.

Nosaltres no aprovem els actes de violència aïllada com a mètode de lluita política. No ajuden -i encara a vegades perjudiquen- la lluita de masses i la consecució d'un ampli front unitari antifeixista, que és com podrem acabar amb la dictadura. Però afirmem una vegada més que el veritable responsable d'aquests fets és el règim feixista. Quan no existeix llibertat d'actuació política i quan s'empra a tort i a dret el terrorisme des del poder per tractar d'ofegar l'exigència d'aquesta llibertat, no pot estranyar ningú que apareguin aquestes formes errònies de combatre la violència del règim.

El consell de guerra, primerament sumaríssim, ha esdevingut ordinari en el curs del procediment.No deixa de tenir significat aquesta actitud dels militars. Això ha permès que els advocats hagin presentat recurs i que l'assumpte passi al Consell Suprem de Justícia Militar el qual dirà l'última paraula.

No ens podem adormir, però.Hem d'eixamplar la pressió pública que ja s'ha iniciat per salvar la vida d'en Puig Antich. El dia 9 i el 10 de gener hi va haver a Barcelona sengles manifestacions amb centenars de persones, que exigien l'anul.lació de la pena de mort.En una assemblea s'obrers de la construcció es va explicar el consell de guerra i es va acordar demanar que no fos executada la pena de mort. Telegrames en els quals es demana el mateix han estat adreçats, uns al Cap de l'Estat, altres al President del govern, al ministre de justícia, al Capità General, per: l'Abat de Montserrat, els col.legis d'advocats, aparelladors, enginyers i llicenciats, per 26 parròquies i associacions de veïns de Barcelona, pel Club d'Amics de l'UNESCO i altres persones i entitats.

Els bisbes de Barcelona, de Girona, de Tarragona, han rebut delegacions ciutadanes que els demanaren la seva intervenció, la qual han promès.

També foradel país la campanya és molt àmplia: personalitats polítiques, de la ciència, de l'església, sindicals, manifestacions populars.

Urgeix impedir l'execució. Cal no deixar-se sorprendre per un possible cop ràpid del règim que, no ho dubtem, vol atemoritzar la classe obrera i el poble.

Recordem que amb una mobilització suficient vàrem impedir l'assassinat de sis militants d'ETA ara fa poc més de tres anys. Ara podem i devem fer-ho també.

Tèrmica: CRIDA DELS PRESOS POLÍTICS

Els presos polítics de la "Model" de Barcelona han dirigit un missatge a la classe obrera i al poble de Catalunya en el qual recorden les circumstàncies de l'assassinat d'en Manuel Fernàndez Márquez, denuncien el consell de guerra que es prepara contra quatre companys d'aquest i criden a lluitar per impedir-lo.

Transcrivim alguns paràgrafs de l'emotiu missatge:

"El judici està muntat contra 4 obrers que l'únic que van fer va ser lluitar per les seves reivindicacions més elementals. Està muntat també contra tota la classe obrera ... Intenta alhora frenar l'auge de la lluita antifeixista a tot l'estat espanyol."

"Els qui haurien de seure al banquet són la direcció de l'empresa i la policia, sobre els quals pesa l'assassinat de Manuel Fernández Márquez."

"Volem expressar la nostra solidaritat amb els 4 obrers jutjats i amb totes les crides a l'acció de masses. Només les vagues, aturs, manifestacions... i la solidaritat internacional aconseguiran la llibertat dels obrers de la Tèrmica. La mobilització a l'entorn d'aquest i altres processos que el règim prepara contra treballadors i antifeixistes serà un pas endavant en la lluita per la llibertat del nostre poble, en la lluita per l'enderrocament del feixisme, única manera d'assolir l'exigència de llibertats democràtiques i de llibertat per a tots els presos polítics."